

tror ikke, at det paa nogen Maade kan ventes at føre noget Godt med sig. Jeg har paavist, at den Basis, idetmindste i Henseende til Tallene, som denne tilfattede Ordning hviler paa, ikke har været af anden Bestaffenhed, end at den meget ærede Justitsminister paa ingen Maade har fastholdt den overfor de Vædringsforslag, der af andre ærede Medlemmer ere blevne stillede, men har ladet Tallene falde til alle Sider. Med Hensyn til Indholdet af Vædringsforslag Nr. 1 tror jeg, at vi meget let kunne blive enige. Det kan tages under nærmere Overveielse til 3die Behandling. Sagen er den, at Politiet har en Pligt og beholder en Pligt til at undersøge til alle Sider, og hvorledes man udtrykker dette i § 1, om man gjør det paa den ene eller paa den anden Maade, og om man er tilbøjelig til at fremhæve det One eller det Andet, er for mig som for den høitærede Justitsminister et aldeles underordnet Spørgsmaal. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte.

Tang: De Enkeltheder i denne Lov, der have været fremhævede fra de forskjellige Sider, skal jeg ikke komme ind paa. Det er kun nogle almindelige Bemærkninger, jeg skal tillade mig at fremsføre. Naar jeg spørger, om det Forslag, som her foreligger, er et Fremskridt fra det Bestaaende eller ikke, staar det for mig saaledes, at det er et Fremskridt og det er meget betydeligt, fordi det især bliver til Gavn for dem, det skal være til Gavn for, nemlig for dem, der sidde i trange Kaar. Naar jeg tænkte mig hensat i en anden Forsamling end denne, naar jeg tænkte mig, at jeg i Eftermiddag havde sidde i en Arbejderforsamling og der havde hørt den høitærede Justitsminister tale, som han har talt idag, og ogsaa den ærede Ordfører tale, som han har talt, tør jeg vædde Ti mod En, at den høitærede Justitsminister havde taget Forsamlingen med sig, og at den var gaaet imod den ærede Ordfører. Loven er især til Bærn for de Smaa, og det er især dem, der trænge til den. Om den end kan være lidt ubehagelig lige over for de Store, de Handlende, Grosfererne, synes jeg ikke gjør saa meget, naar der kun bliver værnet om de Smaa, og det synes jeg ogsaa gjøres her i Loven. Naar man har sagt, at der er andre Ting, som det kunde være godt at faae med, men som ikke her ere medtagne, tror jeg, at det ærede Mindretal kan have Ret deri. Men efter hvad jeg kunde forstaa paa den ærede Justitsminister, stillede han sig her til denne Lov paa samme Maade, som Indenrigsministeren stillede sig forleden Dag med Hensyn til Husmændenes Kredittaske, idet han sagde: Ja, der er andre jordløse Husse i Byerne, som det kunde være meget godt at faae med, men lad os her foreløbig blive ved dette, saa kan det Andet siden komme. Saaledes er der abskillige Ting, som det ærede Mindretal har peget paa, som der

ikke er Noget til Ginder for godt kunde sættes ind i en ny Lov, og derfor synes jeg, — maafe kan der være nogle enkelte Smaating i Udtrykkene at rette — at vi bør blive ved, hvad Flertallet har foreslaaet. De Smaating, der ere at rette i Formen, ere ikke af anden Bestaffenhed end, at de meget godt ville kunne rettes ved en Konference med den ærede Minister. Naar dernæst Enkelte have udtalt, at man ved at gaa ind paa Forslaget gif Kommunerens Ret for nær, kan jeg slet ikke se dette. (Højmark: Desværre!). Desværre, siger det ærede Medlem, nei, det siger jeg ikke. Jeg tror, at det er en feil Betragtning af de ærede Talere, som gjorde dette gjældende; thi der er visse Ting, som man ikke kan spørge Kommunerne om. Naar Talen er om de Fattige i Kommunerne, om de skulle have Dette eller Hint, kan man godt tænke sig, at der er noget Aristokrati i Kommunerne. Hvor gode Mænd af Folket der end kommer ind, kunne vi dog godt tænke os Sagen, som den er, og ikke benegte, at der er Aristokrati i Kommunerne (Afbrydelse af Rosob). Ja, der er ogsaa militære Aristokrater; de ere endnu værre, især ere de smaa Militære, som ere kravlede op, lidt nogle af de allerværste. Jeg har kjendt nogle smaa, som ere kravlede op igjen, og de have været nogle af de allerværste Aristokrater. Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om Undersøgelsen, forekommer det mig, at, naar man faar det, som den ærede Justitsminister sagde, at han meget godt kunde gaa ind paa, at Enhver, der var sigtet, kunde faae Sagen prøvet, saa er det tilfredsstillende, og jeg synes ogsaa, at den ærede Ordfører maatte være tilfreds dermed. Han sagde rigtignok, at, naar En tror, at han er bedraget, vil han have det undersøgt; men i samme Dieblit sigter han jo en Anden for at have bedragen ham, og efter hvad den meget ærede Justitsminister sagde, kan han meget godt faae Sagen undersøgt. Der er altsaa ikke paa dette Punkt nogen Uoverensstemmelse mellem den høitærede Justitsminister og Ordføreren. Naar den ærede Ordfører siger, at han har kjøbt 2 Pund af en Bære og tror, at den er forfalsket, maa han sigte en Anden, og saa kan han meget vel faae det undersøgt, efter hvad den høitærede Justitsminister udtalte. Jeg fandt ingen Grund for den ærede Ordfører til at mene, at han var i Modstrid med den høitærede Justitsminister. Naaget der saaledes kan være abskillige Ting i, hvad Mindretallet har foreslaaet, som ogsaa kunde tiltale mig, saa tiltaler Loven mig i sin Helhed som et stort Fremskridt (Højmark: Er det, som den er?), ja, jeg siger, at er der visse Ting, som man kan faae, saa tager jeg dem; men iøvrigt anser jeg Loven for et stort Fremskridt, navnlig fordi den er til Gavn for Smaafolk. Endnu er der et Spørgsmaal tilbage, og det er det, dersom Mindretallet kunde opløse mig om, at vi ved at tage Loven,